

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVEN 2010

Časopis Autorů Jičínska

JOHANKA

Oprátky v tramvaji
Pár jízdnic pruhů na silnici
Zadarmo mi nic nedají
Možná mě upálí na hranici

Plýtvání dřevem středověku
Naštěstí (pro mě) vyšlo z módy

Simona Vrobllová

45

Vážený čtenáři,

červnové číslo je ještě ve znamení Jičínského poetického jara, neboť v něm svoji tvorbu představuje jako host Simona Vroblová, kterou budete spíš znát pod dívčím jménem Váchalová. Simona je společně s Lucií Popovičovou hlavní organizátorkou Chodského poetického jara a příznivkyní literárních setkávání od Domažlic po Martin. Pochází z Milavče a je údajně spřízněna i s Josefem Váchalem.

Tvorbu domácích „jičínských“ představuje trojice mužů. K trochu melancholicky laděné poezii Václava Teslíka jsem zařadil dva příspěvky autorů, kteří do své tvorby ukládají humor (Jindra), životní rozhled a bohaté zkušenosti(Procházka).

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Simona VROBLOVÁ

– Poezie (3 - 6)

Václav TESLÍK

- Poezie (6 a 12)

Bohumír PROCHÁZKA

- O jaru (venku)
a podzimu (v nás) (8 - 9)

Josef JINDRA

- Potíže s odběrem (10-11)

HOST ČAJE:

Simona VROBLOVÁ, rozená VÁCHALOVÁ (1981)

Čerstvých devětadvacet let, od října 2008 šťastně vdaná, od února 2010 maminka syna Jáchyma. Tvůrčí „básničkové“ bylo pětileté období.

Ve dvaceti přišlo první opravdové zamilování a Múza mne opustila. Nicméně stačilo vzniknout na tři sta básniček do šuplíku (a taky do časopisů pro mladé a rozhlasových pořadů). Byla jsem přijata do plzeňského ASON-klubu, po čas jeho fungování i členkou Klubu mladých autorů v Plzni.

Následovala „novinářská kariéra“ – fejetony, glosy, rozhovory s osobnostmi a úvahy sem tam otiskla regionální média - Domažlicko, Spektrum aneb Zrcadlení plzeňské kultury, MF Dnes, , Domažlický deník – zde jsem v roce 1999 založila Stránku mladých, která s krátkou přestávkou vycházela pravidelně jednou měsíčně téměř čtyři roky.

Roku 2005 členkou redakční rady periodika Domažlické paradoxy, čtvrtletníku o.s. TUSTA.

ČAJ pro chvíle pohody

č.45 , červen 2010, ročník IX

Vydáno 10. května 2010 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

POEZIE SIMONY VROBLOVÉ

Letiště v bílém

- přistávací plocha pro lásku
a dotyk za tmy
odpověď na patovou otázku

Dolce vita

Maličký ústupek

- obětování citu

Praní lásky v sobě skryje
sladký nápis Dolce Vita

Planá slova

Pokus o milování když svítá

Originál

Originál bez potisku

Autogram na rukáv

Knoflík pro štěstí

Schovat hluboko do kapsy

Útržky z minulosti

Ovlivní celý svět

Výprasky po libosti -

podmínka: netrpět!

Tiché přezkoušení

Johanka

Oprátky v tramvaji

Pár jízdnic pruhů na silnici

Zadarmo mi nic nedají

Možná mě upálí na hranici

Zkoušíš se vyznat světu

Snad věříš na zázraky

a já to nepopletu

Napíšu vlastní rukou

na papír modrou barvou,

že chci být jenom s Tebou

Plýtvání dřevem středověku

Naštěstí (pro mě) vyšlo z módy

Zkusíme něco extra

Zahrát si o pocity

O touhy

Možná o dětskou duši

Pocity vážně neber!

Co třeba city bez pocitu?

Adam nevznikl z více žeber....

A přesto všechno jsi tu.

Telefon zvoní

Zamotaným drátem

došla tichá zpráva

Ve vzduchu vůně hlasu

a náruživost slov,

co byla zašeptána

V nedopatření upustili své city na zem.
Zrcadlo se roztříštilo na malinkaté kousíčky nedorozumění
a výpověď života měla za následek slzy v očích zpřítomnělých duší.

Kráčel pozadu se nevyplácí
- nedostanete výplatu
kráčel vpředu se (také) nevyplácí
- (i když...) můžete dostat
vyplaceno za druhé

Ve stínu

Teď mám snad všechno
Jen pořád nemám Tebe
- matný stín těla
ušmudlané dušičky

Směry

Futuristické kaskády
Obratem vracím nápad
Tisk rozumové blokády
Nápisy těžko lze chápat

Bez kubistických monstrází
Procházka tunelem potemnělým
Na sebe stále naráží
Těžko je jim líp osamělým

Protiklad – odraz romantismu
okrajově levá přes pravou
Vzdor smyslnosti organismu
oči padají únavou

HAIKU

Obruba Lenonových brýlí

Pohledem čaruj
na světě do kulata
před slunečnou zdí.

letět, sedět, viset

Emotivní vzlet
elektrické posedy
za to pověsit.

ČTYŘVERŠÍ

Dnešní den

Dnešní odpoledne
plním poezii
fluidum vstává ze dne
v čiré fantazii.

Odkazy

Cílené lobby
obrazy negramota
majestát doby
odkazy od Godota.

TRIOLET

Volám cizí slova

Otevřené dlaně mizí
cítím všude dotyk Tebe
volám slova cizí
Otevřené dlaně mizí
odmítám, co zebe
připravená na nápravu
Otevřené dlaně mizí
cítím stále dotyk Tebe

Jednou nohou v poezii

Jednou nohou v poezii
oběma pak na drátě
nepodlehnout nostalgii
Jednou nohou v poezii
síla slov si získá tě
Pohladí a zlehka zmizí
Jednou nohou v poezii
oběma pak na drátě

VOLNÝM VERŠEM

Otevřené dlaně mizí

Odraz snu

Zmizelý,
Tvé dlaně
otevřely mi svět
A dotyk pozůstalých
zebe
- co odmítám,
to hledám mezi prsty
po dotyku Tvých dlaní
zůstal jen pocit
A city pozůstalých
snad mládí
starých náprav
Zmizelý,
překročené ego
nás láká do neznáma
bez náprav dálnověku
mé ruce obejmuly svět

Zimní pláč

Stříbro ve světle pouliční lampy
Snáší se z nebe
Blýskání pálí do očí
Sevření a mrazení vzpomínek
Studená slova počátku zimy

Jsem K.O.
Tak volám ...---...
Snad pomůže mi BOSS
Abych bylo O.K.

Nedokážu říct, jaké to je –
přečti si to v mých očích.
Já Ti za to splním,
Co uvidím ve Tvých –
Bez sebemenšího zaváhání.
(Vždyť právě to je odraz mého snu.)

Vstávám při rozednění
snad o pár minut déle
Zavrhované ctnostné snění
upadá zpět do postele

Milování lásky debut
Premiéra odlesku v kaluži
Později přejeme si nebýt
Měníme bodlák za růži

Počítám kroky do kostela
Počítám kroky v závěji
Zapomenu vše, co jsem chtěla
Zázraky dál se nedějí

Tady ne
A sem radši taky
nepůjdeme spolu
Běž napřed a vrať se brzy
To víš, že půjdu za Tebou
Poznávat lidi
Přistoupit na tykání

Tak dvakrát na mě
Platím!
A zase rychle zapomenout

Občas to zamrzí

POEZIE VÁCLAVA TESLÍKA

MEZEK

Jak mezek! Táhne břímě času
za posměšků a posměchu,
tím leští ateistů rasu
a skořápky svých ořechů.

Tak tvrdé slupce těžko vnutí
dav lačný červa pochyby.
Oříšky nejsou k nakousnutí,
ačkoliv nic - jim nechybí.

Svět jeví se mu příliš žravý,
a tím se od něj vzdaluje.
Netouží plnit síně slávy,
pro něj jen jeden, jen tu je.

Je zde, je v právu, - tento jeden!
Jen jeden, pravý, jediný!
Brával ho s dětstvím v jistý Eden,
když býval chlapcem bez viny.

Dnes touží zůstat aspoň tady,
nechce již poznat vyhnání,
těž chápe staré dobré rady,
a jiné pravdy neshání.

.....

Skořápko tvrdá chraň nás mezky,
ať vydržíme ostří sliny:
Může být mezek někdy hezký?
Mezek? Blázníš - snad z kocoviny?

29.12.09

JAK DÁL?

Trocha pýchy, jako trocha soli,
nemůže být, věřte, na obtíž.
A že srdce nepříjemně solí?
Bez chuti chceš poponést kříž?

Trocha pýchy není podlehnutí.
Býti pyšný: Že jsi boha znal?
Otázka se ovšem vkrádá, vnutí:
Znal jsi jenom? Dobře. - Jak však dál?

27.12.09

JAK?

Jak tvrdý být, jak natahovat míru?
Včas viset na laně a nechat zvučet zvony
.....
Svlékat ze zloby šat a kouřit dýmku míru
.....
Jak tvrdý být, a zůstat bezúhonný?

Svět není selanka, svět není jenom kvas.
Má chvíle korálků, jež navléká dlaň ženy.
A hrubé dlaně? Jak? .... se natahují zas,
chtějí přervati sen, na cestu natažený.

Jak zůstat na chvíli, v pozemském prádle
čistý,
bez prachu na srdci, bez bláta v kat'atech?
Jen zachtít opít se! A opíjet sny místy,
jež se nám nezdála - ani v nejsladších
snech. 4.1.2010

NÁROD BEZZEMEK

„Má národ srdce?“ , ptá se polní kvítí,
„Nemá“, odpovídá mu zem.
A nad nimi? - „Jenom si vem“,
říká hochovi české žití.

„Vezmi, co je, a neptej se jí,
mít o ní, nechej toho, strach?
A že ji snad déšť trochu splách?
Když nedává - ať také nejí!

Prodáme ji za dobrou minci.
Nač je nám, jenom starosti
s ní mít? Ať jiné poh.
My jsem už přece nóbl synci!“

.....

A polní květ se někam ztratil
a s ním i páni motýli.
Jo, když se jmění rozptýlí,
pak chtějí, aby se čas vrátil.

Je pozdě! Nic se nevrátí.
Teď jiný pán se o vše stará,
a vítá svá zámožná jara,
když kráčí volně úvratí

9.1.10

O jaru (venku) a podzimu (v nás)

Bohumír PROCHÁZKA

Mám zuby

Mám zuby abych vypadal. Stály 175 piv počítáno v Gambrinusech a v levné hospodě. Placeno hotově – v české měně.

Jak vypadám – nevím. A ani mne to nezajímá. V mém věku u holek nezabírají ani zuby platinové. Co ale vím je, že se nenajím. Pokud nejím tvaroh a to ještě hodně naměkko. Kde jsou ty časy, kdy mi sloužily moje staré dobré, i když děravé a ošklivé zuby. Dojídal jsem oběd. Pravda pomalu, opatrně, pečlivě krájeje, ale už jsem se těšil na večeři, jak si ji budu takhle pomalu krájet. A vychutnávat. Ve věku starců je jídlo jednou z nemnoha radostí. Kdežto teď? Kousnu housku, zuby se vzpříčí, a tam, v tom jednom místě dřou dáseň. Pořád v jednom, takže každé další vzpříčení je tím horší. Když se vzpříčí, vykviknu. Žena řekne – co děláš? Já neřeknu nic. Bylo by to zbytečné. Mám zuby za třiapůl litru. Nebo kila? Jak se to teď říká?

Zuby jsou věc ekonomicky výhodná. Za jedno vytažení je prý 150 korun. Od pojišťovny. Pro stomatologa. Na jedno posezení jich zvládla paní doktorka devět. I pro mne to byl zážitek. Násobme. Nebo radši ne. Ještě z toho musí zaplatit kelímky a takovej ten bryndáček co dávaj, jak ta krev stříká.

Mělo by to být pro pacienta. Na tvarohy a jogurty. A na pivo. Ano, na pivo. Nedřou při tom dásně, ať piju, jak piju. A kalorická vydatnost tu je. I vitamíny. Možná i vlákniny pro nás starce na prostatu.

Až nám to pan doktor Rath ve sněmovně prosadí, dám si vytáhnout i ty spodní. Ještě jich tam na pár piv mám.

Kraviny

Napsal jsem krásný článek o Jičíně, zalil okurky a rajčata a nabral dešťovku ze sudu, že si omyju nohy ještě na chatě. Jednak je to ekologické a získám čas, doma se budu moci hned dívat na televizi. Třeba pan horolezec Bém zase změní názor a bude říkat, že konečně povolí postavit knihovnu na Hradčanech. Kdyby se ubouralo kousek svatého Víta, vešla by se.

Jak mám nohy v lavoru a rozhlížím se po zahradě, napadá mne jak je tu krásně a že jestli jednou umřu, chci umřít tady. Ale začal jsem se strachovat, jestli by i sem pro mne Krejčíkovi přijeli. Asi jo, jsou profesionálové.

Vyndal jsem nohy z lavoru, ať mi ekologicky oschnou ve větru. Protože nefoukalo a musel jsem čekat, začal jsem myslet na kraviny. Třeba – jestli mi město koupí kytku. Mohlo by, když ušetří za tu jinou kytku, kterou by mi dali, kdybych se dožil stovky. Ale asi ne. Nejsem v ODS a nehraju házenou.

Abych nemyslel na kraviny, šel jsem zavřít dřevník, ale protože jde zavírat blbě, musím to spravit, skřípnul jsem si ukazováček. Šel jsem si chladit štěnici do sudu, ale aby mne neviděla žena. Řekla by: „Vidiš, to máš z toho, že myslíš na kraviny.“ A já bych ji zase musel dát zapravdu.

Jaro je tady

V cyklistické hospodě Na Veselce můžou se i ošklivá kola nechávat v chodbě. Kdo má lepší, smí si ho vzít i do výčepu. Někteří samotáři a pozorovatelé nechávají si bicykl venku a vezmou si své Svijany na parapet okna. Sedět se tu dá a půllitr, při troše šikovnosti, nesklouzne. Chutná, zvláště když je dobrý pocit, že zahrada je připravena a saláty se pod sklem dobře chytly.

Taky tady je větší výhled, než ve výčepu. Maminky s kočárky jsou nejjarnější. Troufají si bez kabátu. Ale není to troufalost, Mají co ukazovat. I někteří hoši. Zastaví si s tím svým velkým autem přímo u vchodu, aby ho všichni viděli. A já tak nevidím na troufalé maminky a musím přemejšlet, jak si může hoch mezi pětadvacítkou a třicítkou na tak velké auto vydělat. Myslím poctivě vydělat. S takovým břichem už v jeho věku. Na autě bylo napsané: Volejte zdarma – výkup za hotové. A výhled v prdeli.

Pivo sblíží. Štamgasti mi při příchodu vyjadřují sounáležitost. Ani nemusíme mluvit a zdravít se. Stačí pohled, úsměv. Stejně je to formalita. Dokonce mi sounáležitost vyjádřila i jedna okočárkovaná maminka. Ale třeba to byl jen produkt mé ješitnosti.

Jednoho přivezla žena. Bouchnul dveřmi u auta, ani nepoděkoval, ani nedal pusu. To by nemělo být.

Jiný sváděl boj s přítelem: „Nejdu, jdu domů.“

„Co tam budeš dělat?“

Co se asi dělá doma, když kapou kohoutky a protéká záchod? Neměl mi to připomínat, moje resty.

Taky je pěkné podívání na lízající dvojice. Novoměstská zmrzlina je vyhlášená. Sex s kornoutem zmrzliny konkuruje pivu. Každý máme to své. Někdo stíhá oboje, jiný vybírá. Smutno těm, které ani jaro neinspiruje k tomu, aby užívali jeho rozkoše.

Jaké má stáří (ne)výhody.

Nejlépe se vysvětlí věc při jízdě metrem. Přistoupíte, pověsíte se nad sedadlo, půvabná dívka vám uvolní místo k sezení. Odpočnete nohám, pravda. Ale přijdete při tom o onen úžasný výhled z výšky, který od jara do podzimu skýtá móda dekolťových trik u dobře živené současné ženské populace.

Tak to jsou paradoxy stáří. Jsi stařec a nemáš, nebo si hraješ na frajera – a bolí tě nohy. Ještě poněkud zpeštěné tím, že o neviděném ale tušeném máte možnost ve své fantazii popřemýšlet. Vzpomínat. Jednak máte v tomhle věku poněkud čas a taky určité životní zkušenosti, že, pánové – taky jsme byli mladí. Oblost polokoulí jakoby zůstala v dlani obtisknuta. Ostatně – není ono to vzpomínání a fantazírování vlastně nejlepší? Jednak z něho nemůže být žádný průšvih, druhak stejně se už na nic nezmůžeme.

Nějaké ty drobné radosti vždycky a ledaskde se najdou. Jsou jiné, než bývaly. Objevujeme kouzlo dobré společnosti. Pro naši stařeckou upovídánost, pro časté opakování již několikrát vysloveného, mnoho o nás lidstvo, ba dokonce vlastní rodina, nestojí. A tak si zbýváme sami se sebou. Není to nádhera, smím-li já pobývat s tak moudrým a duchaplným člověkem, jako jsem já? Nikdo mi neodporuje, nikoho nemusím o ničem přesvědčovat. Stařecká modrost prosvětlí ty chvíle já s já.

Další radostí je pro někoho tak banální záležitost, že ještě jsem. Ne, teď nemyslím takové ty mrzké, jako že sousedovi chcipla koza, nebo mu někdo poškrábal auto. Ale třeba to, že se ráno probudím – a smím se probudit. Dokonce i vstát, byť s obtíží. Dojít pro housky, nebo sníst ty tvrdé co zbyly od včera. To je výhodné, protože naskýtá se příležitost setřít ženu, že má tvrdé housky. Pak přečteme noviny – a zas máme na co nadávat. A tak dále. A tak dále. Jak se nám ten život krásně žije!

Vždyť máme štěstí. Nemusíme do důchodu až v pětapadesáti jako chudáci dosud mladí současníci. A žijeme v nejlepším období naší země, v jakém jsme kdy žili, jak říká náš pan prezident. Kéž by nám ho parlament zachovati ráčil, abychom ještě pět roků takhle mohli žít.

Potíže s odběrem krve

Josef JINDRA

Krev je pro lidské tělo dost důležitá. Je něco jako zasilatelská služba adresátovi na objednávku a současně i odvoz odpadků z popelnice Kuka-vozem. Nejde jen o kyslík, nejde jen o dýchání Jsou i jiné tělu nezbytné činnosti, které ke svému provozu potřebují krev. Krev je vzhledem k naplnění tělesných potřeb důležitější než mnoho jiného, například láska.

Lidské tělo, dejme tomu zrovna to moje, se skládá z neuvěřitelného množství dílčích orgánů a podorgánů a každá takto definovaná partie s definovanou funkcí pracuje svým přesně definovaným postupem, k čemuž potřebuje různorodé vstupní materiály. Ať už to jsou bílkoviny, enzymy, vitaminy, minerály, cukry a dále a dále. A pak zase účelovou funkcí specializovaných orgánů vznikají nepotřebné odpady, které jiné užitečné orgány přefiltrují nebo prostě rovnou pošlou do odpadní jámy. Nepochybuji, že tohle všechno každý čtenář zná. Píši to jen proto, aby pochopil, že o tom vím také.

Ovšem – znal jsem jistého člověka (a byl bych rád, aby anonymita France Kožíška zůstala i nadále zachována), který si dlouho myslel, že dostačujícím a univerzálním zdrojem vstupních surovin pro všechny tělesné orgány může být pivo. Jistěže tomu tak není !

Jediný, kdo přesně ví, co orgány v těle potřebují, a co jim naopak momentálně přebývá, je právě krev. Kdo se jí dokáže správně zeptat, může dostat potřebnou odpověď. Bohužel, někdy nic k radosti. Krev prostě všechno zná. O naší sousedce se také říká, že ví všechno o každém a kdy a kde a co a proč, tedy také o mně. Zeptat se jí dovedu poměrně snadno, ale už jsem si ověřil, že krev toho o mně ví rozhodně víc, alespoň ty údaje životně důležité.

Jen to pokládání různorodých otázek je v případě krve jaksi problém. Skoro platí, že kolik je v těle orgánů, tolik je specialistů lékařů a jelikož po těch letech své specializace už přece jenom něco o těch „svých“ orgánech vědí, každý z nich se oprávněně pídí po analýze krve, speciálně po obsahu těch a těch složek pro vyřčení diagnózy. Metody analýzy nejsou jednoduchou záležitostí, ale za pomoci nás – chemiků, fyziků, biologů, konstruktérů, elektroniků (všimněte si, že nejmenuji ekonomy, právníky či politiky), byly mnohé metodiky vypracovány.

Když máte co do činění s disfunkcí některého orgánu, lékař prostě odebere krev – většinou několik mililitrů, a pošle ji k analýze. Druhý den jdete třeba s jiným rozsypaným orgánem k jinému specialistovi a další den k dalšímu specialistovi a tak dále a vždycky se postup opakuje, protože váš (tedy konkrétně můj) odborný lékař se potřebuje krve zeptat na obsah vždy pro něj potřebných složek. Krev odebírají sestřičky a počet takových několikamililitrových odběrů se rovná počtu obviněných orgánů. Když je jejich trestní lavice širší (což s věkem je bohužel dost běžné), je odběrů více. Nelze ani použít obdobná stanovení z minulých odběrů, protože je potřebné, aby údaje byly čerstvé.

Nevím, kolik zlatých vlasů měl původně na hlavě Děd-Vševěd, ale vím, že na každou čerstvě zodpovězenou otázku mu bylo třeba vytrhnout ze spící hlavy jeden zlatý vlas i s kořínkem. Takže mu asi počet možných odpovědí ubýval, vezmeme-li v úvahu, že v pozdním věku je to s růstem vlasů dost sporné. V tomto ohledu je to s krví lepší. Ale i tak má chudák tělo co dělat, aby produkovalo na odběry krev novou a novou.

Jsou ovšem specializace, kde pro analýzu stačí odebrat jen pár kapek. Jako z prstu do kapilárky na diabetologii, tedy česky „na cukrovce“, jak už velká část českého národa zná z vlastní zkušenosti. Bývali Čechové statní jonáci v průmyslové výrobě cukru. Teď už si ho skoro každý druhý vyrábí soukromě sám v sobě a nespotebovává ho. Není to dobré řešení. A krev to ví. A kdyby uměla mluvit, křičela by na poplach.

Takže jsem usedl na tu odběrovou židli. Ruce zmrzlé docela velice, protože venku byl mráz, v čekárně zcela zázračně nikdo nebyl a hned jsem šel na odběr.

Přišla sestřička, ne už dívka, ale mladá žena, jak vyšitá z televizního seriálu, čímž chci naznačit, že byla velice hezká. Je zajímavé, jak zdravotnický čepec dojem dále umocní, navíc když dva tři pramínky plavých vlasů ho šibalsky opustí !

Říkám jí, že se mnou asi bude problém, a že ze zmrzlého prstu nic nedobude, ale usmála se a „Snad si poradíme“. Ani ne. Každý zná pořekadlo „krve by se nedořezal“ a tady by to bylo „nedopíchnul“. Jedna přeubohá, malinká, zapomenutá a nedostačující kapička. To bylo ovšem málo.

Přisedla si tedy ke mně až na hřejivý tělesný kontakt a úhlednou pěstěnou rukou s dlouhými teplými prsty a s nehty ošetřenými narůžovělým lakem Astor (lahvička možná 250Kč) začala můj bezkrevný prst mnout, stiskat, hníst, protlačovat, masírovat, hrát a vůbec iniciovat nejrůznějšími způsoby až k zápěstí.

Bylo to svým způsobem vzrušující, ale krev nikde. Říkám jí, že ta krev je asi lačná a čeká někde u žaludku na kamion se snídaní, který měl už přece dávno přijet. Usmála se tomu a obklopila mě jemná jasmínová vůně, což někteří mají za afrodisiakum. Ale krev asi ne. Tak už jsem se na ten čepec přestal dívat, sklopil zrak a nemohl jsem nezaregistrovat, jak krásně kulatá ženská kolena se tou masážní námahou od sebe oddalují. A ještě ta krat'ounká sukénka....

Každý aspoň trochu heterosexuálně založený chlap může potvrdit, že je to situace, která radikálně snižuje mužovu komunikativní inteligenci v důsledku transferu krve z mozku podle atavisticky určeného tělesného postupu.

Jedna moje bývalá spolupracovnice kdysi také vlastnila tuto destruktivní zbraň. Jednou – když jsme spolu se zákazníkem sestavovali jakousi smlouvu a bylo horko a seděli jsme venku jen tak na židlích za budovou ve stínu, obě strany proti sobě – pozoroval jsem, jak až dosud sebejistý zákazník najednou ztrácí plynulost řeči i logickou souvislost a najednou dokázal jen říci : „Paní inženýrko, víte o tom, že máte moc hezká kolínka?“

Eliška lehce zvládla situaci : „Já o tom vím, pane doktore!“ a přikryla si je blokem milimetrového papíru formátu A3. To pak rychle vrátilo hovor k původnímu tématu.

Vytušil jsem, jak by bylo trapné, kdyby se moje krev začala houfně stěhovat od žaludku do úplně jiného místa těla. Takže to znamenalo rychle strhnout pohled z líbezného obrazu stranou na naskládané lahvičky s močí a intenzívně myslet na jednoho českého vysoce postaveného politika, který na obrazovce vždycky mou krev náležitě rozproudí a zpění. Nebudu říkat kterého, neboť je to individuální. Každý jen tu svou má za jedinou. A naopak.

A tak nevím. Bylo to tou masáží, nebo tou ošklivou představou, ale dostavil se úspěch. Krev z prstu konečně zaplnila kapiláru.

„No tak vidíte, nakonec to šlo ! Tak další, prosím !“

To už dlouho marně čekali tři znervóznělí diabetici.

„Ještě prosím vás, kolik že bylo té moči ? A číslo máte 29, takže na řadu k panu doktorovi přijdete asi v půl jedenácté.“

Děkuji, nashledanou a urychlený odchod na snídaní.

Tak takhle také mohou vypadat potíže s odběrem krve. Bylo to veselé nebo trapné ? Ovšem s hlediska těla jakožto organického celku to zase tak nepříjemné nebylo.

Nicméně příště si už promrzlé prsty raději promasíruji sám ještě před odběrem. Pro jistotu.

NEJISTOTA

Tikání hodin dospívá k lítosti ....
Vypínač nahmatá u dveří ... . V duši
rozsvítit? Nechat tak? Čekat až vyproští
její stesk po někom - někdo. - Kdo ruší?!

KONEČNÁ

Na stole knížka nedotčená
a láhev ještě nedopitá.
Dým z cigarety jako pěna
tichý a voda neumytá.

Starý dřez - lógr memoárů
v hrnku po kávě vzpomínání,
tak už to někdy bývá k stáru,
že nedomyješ hrnky ani.

Pomalým krokem se ti vrací
mládí košile nedopnutá.
Pozpátku myšlenky a raci
jdou břehem, kolem pluje škuta.

Z ní mává někdo povědomý
a mizí v záhybu tvé řeky,
bývala splavná , staré domy
kolem ní dobíráš jak léky.

A pak to přijde, převrhne se
láhev. Už nikdo nedopije
ticho - jak na palouku v lese.
A ticho konečně si žije!

7.1.2010